

Coperta: Benvenuto Cellini (1500 - 1571) - **Perseu cu capul Medusei** (fragment); Loggia dei Lanzi, Florența, Italia
Foto: Gianni Careddu, Wikimedia Commons

Delia Steinberg Guzmán
CAMINO A LA VICTORIA

Copyright © Nueva Acropolis, Madrid
Copyright © pentru România, Noua Acropolă,
București, 2022
Atanase Demosthen, nr. 7, ap. 1, S5
Tel. 0314052024

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:
STEINBERG GUZMÁN, DELIA

Drumul către victorie

/ Delia Steinberg Guzmán ; ed.: Ivo Ivanovici ; trad.
din lb. spaniolă: Ivo Ivanovici, Sonia Ivanovici. -
București : Noua Acropolă, 2022

ISBN 978-606-95133-1-6

I. Ivanovici, Ivo (ed. ; trad.)

II. Ivanovici, Sonia (trad.)

Delia Steinberg Guzmán

**DRUMUL CĂTRE
VICTORIE**

* * *

Editor:

IVO IVANOVICI

* * *

Traducere din limba spaniolă:

IVO IVANOVICI

SONIA IVANOVICI

* * *

NOUA ACROPOLĂ
ASOCIAȚIE CULTURALĂ

DELIA STEINBERG GUZMÁN

S-a născut în Buenos Aires (Argentina) la 7 ianuarie 1943.

În anul 1972 s-a mutat la Madrid (Spania) și în 1975, a obținut cetățenia spaniolă.

Este licențiată în filosofie la Universitatea din Buenos Aires și a absolvit Conservatorul Național de Muzică din Buenos Aires cu titlul de profesoară de pian și compoziție. În anul 1982 a instituit Concursul de pian, cunoscut în mediul muzical, începând cu anul 2008, sub denumirea „Concursul internațional de pian Delia Steinberg”, membru al Fundației Alink-Argerich.

Din 1972 până în 1991 a condus Noua Acropolă din Spania, extinzând activitatea culturală a instituției în

peste 30 de orașe din țară. De asemenea, a coordonat activitatea Asociației Noua Acropolă în Europa.

În 1991, după moartea fondatorului instituției, profesorul Jorge Angel Livraga, a fost aleasă Președinte Internațional al Organizației Noua Acropolă, asumându-și gestiunea și coordonarea activităților culturale și educative ale acesteia în toate țările unde Noua Acropolă este prezentă. Din martie 2020, odată cu alegerea unui nou Președinte Internațional, este numită Președinte de Onoare al Asociației Internaționale.

Dintre operele ei pot fi menționate:

- *Jocurile Mayei* (tr. rom. Ed. N.A. București, 2016)
- *Eroul cotidian* (tr. rom. Ed. N.A. București, 2019, prima ediție 2004)
- *Filosofia pentru viață* (tr. rom. Ed. N.A. București, 2012)
- *Ce facem cu inima și cu mintea?* (tr. rom. Ed. N.A. București, 2014)
- *Pentru o mai bună cunoaștere de sine* (tr. rom. Ed. N.A. București, 2022, prima ediție 2010)
- *Idealul secret al Templierilor* (Ed. N.A. Madrid, 2015)

Unele dintre aceste cărți au fost traduse în diferite limbi din peste 40 de țări.

CUPRINS

PREFAȚĂ	11
INTRODUCERE	13
EROUL	21
Ce este un erou?	21
Ce este eroismul?	24
Putem fi eroi?	26
Călătoria eroului	28
Probele	32
Camarazii și singurătatea	35
Căderile	38
Cuceririle	42
Finalul drumului	48
FRICILE	51
Frica de eșec	53
Frica de sine	55
Frica de durere	58
Ce putem face? Să acționăm	59
Barierele invizibile ale acțiunii	63
Efortul	67
Neglijența	69

VITEJIA	73
Ce înseamnă vitejia?	74
Inima	78
Scuturile	80
Limite și limitări	83
A învinge sau a te recunoaște învins	88
VICTORIA	95
Ce înseamnă victoria?	95
Temciurile	100
Lupta morală	104
Obstacolele în calea victoriei	107
Marele obiectiv	110
EPILOG	113
CÂTEVA CUVINTE DE FINAL	115

EROUL,
în pofida TEMERILOR,
luptă cu VITEJIE
pentru VICTORIE

EROUL

Ce este un erou?

Am găsit mai multe explicații pentru acest termen.

- Eroul este un semizeu, o ființă cu natură duală, alcătuită dintr-o parte umană și o parte divină, ambele clar exprimate. Cea dintâi îl aproprie de toți oamenii și îi permite să-i înțeleagă foarte ușor; de asemenea, datorită acesteia ajung să comită uneori greșeli specific umane și să sufere la fel cum suferă oamenii în general. Iar partea divină îl îndeamnă să-și folosească puterea pentru a-i ajuta pe toți cât mai mult cu putință, ba chiar și mai mult de atât.

Este cert că înăuntrul unei persoane umane se dă o permanentă luptă între aspectele caracterului său dual. Partea strict umană o împinge spre inerție și comoditate, cerându-i să se lase purtată de cursul plăcut sau turbulent al existenței. Iar partea divină o încu-

rajează să escaladeze treptele efortului și, uneori, ale durerii, întotdeauna glorioase și purificatoare pentru sufletul său.

Este imposibil, însă, pentru un om să rămână veșnic într-o asemenea stare intermediară.

– Eroul este copilul dragostei.

În dialogul „Cratylus” sau *Despre corectitudinea numelor*, Platon spune:

HERMOGENES: ... *Eroul, însă, ce ar putea fi?*

SOCRATE: *Nu e greu de înțeles. Căci numele acesta a fost doar puțin schimbat, în așa fel încât își dezvăluie obârșia din dragoste (eros)...*

Nu știi că eroii sunt semizeii?...

Toți, de bună seamă, s-au născut, fie din dragostea unui zeu pentru o muritoare, fie dintr-a unui muritor pentru o zeiță.

Dacă vei cerceta și aceasta potrivit vechii limbi atice, îți vei da seama mai bine. Într-adevăr, îți va fi limpede atunci că numele vine de la dragoste (eros), de unde se trag eroii...

Dragostea zeilor nu se exprimă doar prin generarea vieții fizice a unui copil din carne și oase. Dimpotrivă, descendența lor este mai puternică și mai durabilă la nivel psihologic, mental și spiritual și se poate ma-

nifesta sub forma intuiției, a inspirației și ca sursă a unor puteri și energii nebănuite.

Prin dragostea față de modelele lor superioare oamenii ajung să se asemene cu acestea. Este singurul imbold care îi transformă în semizeii, în eroi. Iar dragostea este cea care îi ajută să trăiască în acord cu o nouă condiție sufletească.

– Eroul este persoana care a câștigat o recunoaștere meritată în urma isprăvilor sale, a faptelor de excepție, pentru curajul său în situații dificile, pentru abilitatea de a ieși în față în momente cruciale, de a nu se opri nici în situații în care altcineva ar rămâne blocat de teamă sau disperare.

– Eroul este o persoană acreditată prin numeroasele calități dovedite în bătăliile vieții cotidiene, având nevoie în acest sens de arme foarte speciale: virtuți, puteri umane care, de cele mai multe ori, sălășluiesc închise în profunzimea inconștientului sau deocamdată nu reușesc să iasă la iveală.

Eroul se recunoaște pe sine în măsura în care admite probele hărăzite lui de destin. Dacă, în loc de a le respinge și a se teme de ele, le acceptă ca aparținându-i și este dispus să le trăiască, eroul a descoperit ce este mai important în el. Știe care îi sunt puterile umane. Atunci un strigăt ancestral și îndepărtat îi reamintește de potențialul său interior, de puterile

latente ce stau în așteptarea unei treziri mai mult sau mai puțin apropiate. Așa cum a scris prof. J. A. Livraga: „*Mai presus de numeroase încercări de a-i convinge pe oameni că nu există limită mai elevată decât cea pe care umanitatea deja a atins-o, eroul este expresia omului care își dă silința să se ridice și să-și depășească limitele, să-și întindă brațele și conștiința pentru a ajunge la înălțimea divinului. Nu este un zeu, dar este ceva mai mult decât un om. Nu este perfect, dar a învățat să caute perfecțiunea. Este un erou în acțiune, un minunat intermediar între pământ și cer.*”

Ce este eroismul?

Înseamnă să pornim într-o lungă călătorie cu scopul de a afla cine suntem.

Toți – atât aspiranții la condiția eroică, dar și aceia care deocamdată sunt mult prea pământeni – dorim să știm adevărul despre noi.

„*Cine sunt?*” este întrebarea care impulsionează accederea pe drumul uman și, mai mult decât atât, pe cărarea eroismului. Această întrebare aduce cu sine și necesitatea de a cunoaște *de unde vin și încotro mă îndrept*. Sunt trei aspecte ale identității.

Identitatea nu înseamnă să găsim ceva egal sau identic cu noi așa cum suntem. Este mai simplu și totoda-

tă mai dificil: înseamnă să ne întâlnim cu noi înșine. Nu căutăm umbra așternută în lume, ci realitatea care a proiectat umbra. Azi, ieri și mâine.

A ne recunoaște înseamnă a ști cine suntem acum, fără măști false, fapt care aduce cu sine o bună parte din trecut – de unde venim – și din viitor – încotro ne îndreptăm. A ne cunoaște înseamnă a stăpâni acest fragment de timp.

Eroismul înseamnă să știm ce se așteaptă de la noi.

Oricât de exigent ar părea, se așteaptă să ieșim victorioși în propriile probe. Aceasta este esența ființei eroice și se așteaptă fapta noastră eroică.

Cine o așteaptă? Noi înșine, destinul, viața care ne călăuzește cu neobosită răbdare și bunătate, „orfanii-fără-de-număr”, toți acei oameni pierduți și neajutorați în fața vicisitudinilor existenței.

Eroismul este tocmai acest efort care pune în joc voința, dragostea și inteligența pentru a se oferi în serviciul umanității, în numele a tot ceea ce este sacru și spre beneficiul tuturor celor ce au nevoie de noi, de la pietre până la planeta noastră, Terra. Este generozitatea care se exprimă prin fapte extraordinare.

Nimeni nu ne va cere victoria absolută, ci să continuăm ceea ce au început predecesorii noștri, pentru a lăsa urme foarte clare celor ce vor veni după noi și

le vor recunoaște. Se vor putea ghida după ele, fiind siguri că se află pe drumul succesului.

Toți putem fi eroici. Este nevoie doar să ne facem timp și să reușim.

Putem fi eroi?

Într-o anumită măsură toți putem fi eroi.

- Toți avem parte de o dublă natură. Și chiar dacă nu este la fel de vizibilă ca în cazul adevăraților eroi, în multe ocazii percepem că în noi acționează un impuls care s-ar putea numi „visceral” și în altele că sufletul se înalță și ajunge în contact cu sacralul. Depinde de noi, deci, dacă ne vom strădui să menținem mai activă natura noastră divină și dacă vom face evident triumful asupra reacțiilor degradante.
- Fiecare dintre noi are parte în cursul vieții măcar de o mică ispravă ieșită din comun. Și în cel mai rău caz, ne imaginăm că aceasta ar exprima o năzuință deocamdată neîmplinită. Toți am depășit – sau am vrut să depășim – una sau mai multe situații excepționale. Depinde numai de noi dacă ne străduim să realizăm cât mai multe și adevărate isprăvi. Se subînțelege că isprăvile realizate corespund nivelului la care ne aflăm și că nimeni nu ne împiedică să creștem în înălțime. Putem

oare pune limite evoluției umane? Numai persoanele vanitoase cred că nu este posibilă atingerea unui nivel evolutiv din ce în ce mai elevat.

- Toți avem unele virtuți, fie explicite, fie latente. Nu există nici o persoană umană complet lipsită de aspecte pozitive. Depinde de noi să depunem efortul de a dezvolta puterile latente, să le facem loc în viețile noastre și să dăm mai multă strălucire virtuților deja înmugurite.
- Toți putem învinge moartea. În parte, deoarece suntem capabili să scriem câteva rânduri în marea carte a istoriei și să reținem astfel în memorie un fragment de timp. În parte, deoarece, vii sau morți, îi putem însoți astfel în continuare pe cei pe care îi iubim. Și pe de altă parte, în fine, deoarece dezvoltarea conștiinței ne permite să ne percepem în mod firesc propria nemurire, cea care valorează cel mai mult, indiferent dacă oamenii o recunosc sau nu.

Una dintre cele mai distinctive trăsături ale eroului o reprezintă capacitatea de a lucra pe termen scurt, mediu, lung și faptul că nu se oprește niciodată. Viziunea sa nu e împietrită în prezent, acțiunea lui nefiind doar rodul unui impuls de moment. El poate avansa zi de zi, an de an, deceniu după deceniu, fără să-și piardă răbdarea sau entuziasmul.

Știe că singur trebuie să demareze toate muncile îndreptate spre viitor, deoarece nu-și poate permite să pretindă sau să ceară altor oameni nimic, dacă nu a demonstrat în prealabil că este în stare să depună efort și să reușească.

Adevăratul erou recunoaște sensul puterii. Puterea nu este un privilegiu care permite exercitarea forței asupra celorlalți, ci este o forță necesară pentru a ne face mai buni pe zi ce trece. Orice putere se naște din interior, chiar și dacă nu înțelegem pe deplin ce ar putea să însemne puterea; ea se naște din ființa interioară care devine puternică pe măsură ce se perfecționează.

Astfel începe o călătorie îndelungată și rămâne un drum lung de străbătut.

Călătoria eroului

Toți eroii sunt mari călători. Unii străbat lungi trasee interioare fără să se miște din loc. Alții parcurg drumuri foarte întinse pentru a ajunge la țintă.

Eroul nu iese în căutarea pământurilor ori a lumilor noi dornic să exploreze și să posede lucrurile apropiate sau îndepărtate; el știe că, mai întâi, trebuie să iasă victorios în căutarea și cucerirea de sine.

Eroul trebuie să călătorească pentru a-și împlini condiția eroică. Căile pot părea multe și variate, dar

ținta rămâne întotdeauna aceeași: cucerirea interioară prin depășirea probelor; stăpânirea de sine pentru a putea sluji celorlalți.

Drumul nu este nici lung, nici scurt. Este un drum adecvat pentru ca eroul să-și cucerească propria condiție superioară, astfel încât nicio legătură să nu-l mai tragă înapoi în uitare și să nu mai comită greșeli din lipsa memoriei. Capătul drumului nu se vede, așa cum nici timpul nu se termină.

Eroul străbate vremurile cu o conștiință constant reînnoită, căci el este fiul predilect al Timpului. Înaintează pe cărările lui eterne, trasând spirale tot mai înalte. Victoria sa principală este să nu se oprească vreodată. Nu se întreabă despre oboseală și nici când se termină traseul, ci urmează cursul timpului și trăiește după ritmul inimii nevăzute a istoriei.

Eroul nu se împotrivește timpului. De aceea nu îmbătrânește. Este pururi tânăr. Nu moare, nici atunci când îl distrug cele mai teribile arme, deoarece memoria sa continuă să palpitate odată cu viața. Este pururi viu.

Eroul nu se împotrivește timpului. Nu privește înapoi, nici nu se neliniștește încercând să întrezărească ceea ce se află foarte departe de pașii pe care îi face acum. Pe măsură ce avansează, el generează viitorul minut cu minut.